

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «САВУЛА ПРОТИ УКРАЇНИ»
CASE OF SAVULA v. UKRAINE**

(Заява № 12868/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

10 грудня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

10/03/2010

Текст рішення може зазнати редакційної правки.

У справі «Савула проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:
Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,
Рената Ягер (Renate Jager),
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Райт Маруст (Rait Maruste),
Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),
Здравка Калайджієва (Zdravka Kalayjieva), судді,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), суддя ad hoc,
та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 17 листопада 2009 року,
виносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 12868/05), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Юрієм Михайловичем Савулою (далі — заявник) 29 березня 2005 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим, Міністерство юстиції України.
3. 14 січня 2009 року Голова п'ятої секції вирішив направити цю заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1930 році та проживає у м. Львові. Він є суддею у відставці.
5. 22 лютого 2000 року Франківський районний суд м. Львова присудив заявнику 4107 грн. 93 коп.¹ як відшкодування коштів на довічне грошове утримання, які мали бути сплачені Міністерством юстиції України. Рішення набрало законної сили 4 березня 2000 року.
6. 24 грудня 2004 року державна виконавча служба повернула заявнику виконавчий лист, повідомляючи його, що судові рішення не може бути виконано через відсутність коштів у боржника.
Рішення залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

7. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), № 67534/01, пп. 16–19, рішення від 27 липня 2004 року, та «Зубко та інші проти України» (Zubko and Others v. Ukraine), № 3955/04, 5622/04 та 11418/04, пп. 33–40, ЕСПЛ 2006-VI.

¹ Приблизно 737 євро

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6, СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

8. Заявник скаржився на невиконання рішення, винесеного на його користь, та на відсутність ефективних засобів юридичного захисту за цією скаргою. Він посилався на пункт 1 статті 6, статтю 13 Конвенції, а також на статтю 1 Першого протоколу, в яких зазначене наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

А. Щодо прийнятності

9. Суд зазначає, що вищезазначені скарги не є очевидно необґрунтованими у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Отже, вони мають бути визнані прийнятними.

В. Щодо суті

10. Уряд стверджував, що не мало місце порушення положень Конвенції, оскільки органи державної влади вжили всіх необхідних заходів, щоб виконати це рішення.

11. Заявник не погодився.

12. Суд вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції в подібних до цієї справ (див. «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), п. 46, та рішення «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), № 18966/02, пп. 43, 48 та 55, рішення від 29 червня 2004 року; «Петрова та Чорнобривець проти України» (Petrova and Chornobryvets v. Ukraine), № 6360/04 та 16820/04, п. 21, рішення від 15 травня 2008 року).

13. Розглянувши всі представлені йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатного переконати його дійти іншого висновку в даній справі.

14. Тому мало місце порушення пункту 1 статті 6, статті 13 Конвенції, а також статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

II. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

15. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

16. Заявник вимагав сплатити заборгованість за рішенням національного суду та 9000 євро відшкодування моральної шкоди.

17. Уряд не надав заперечень щодо виконання рішення суду, яке розглядається. Уряд висловив заперечення щодо вимоги заявника про відшкодування моральної шкоди.

18. Однак Суд зазначає, що є беззаперечним той факт, що держава все ще має невиконані зобов'язання щодо виконання рішення суду, винесеного на користь заявника. Далі Суд бере до уваги те, що заявник мав зазнати моральної шкоди у зв'язку із встановленим порушенням. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 2000 євро з цього приводу.

B. Судові витрати

19. Заявник вимагав 16 євро відшкодування судових та інших витрат, понесених у зв'язку із зверненням до Суду. Заявник надав необхідні документи.

20. Суд вважає за необхідне присудити заявнику суму, яку він вимагає.

C. Пеня

21. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною.

2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 13 Конвенції.

4. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

5. *Постановляє*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику несплачений за рішенням суду борг; 2000 (дві тисячі) євро відшкодування моральної шкоди та 16 (шістнадцять) євро відшкодування судових витрат плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цих сум. Ці суми мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 10 грудня 2009 року згідно з пунктами 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

П. ЛОРЕНЦЕН
Голова секції